

A woman wearing a dark, textured headscarf and a dark coat is hugging a young child. The child is wearing a light-colored, patterned headscarf and a patterned jacket. They are standing in a field of dry, brown grass, suggesting a winter or late autumn setting. The woman's expression is one of sadness and concern, and the child looks distressed. The overall mood is somber and poignant.

**LENKA OBORNÁ
V ZAJETÍ
HLADU**

V ZAJETÍ HLADU

Lenka Oborná

PROKLETÍ

Utíkám z kopce od kostela po kamenné dlažbě, bojím se, srdce mi buší a nemůžu dýchat. Chci běžet dál, a jsem paralyzovaná strachem. Nohy mě nechtějí poslouchat. Někdo mě honí, tři muži. Jsou opálení, mají bílé košile, dlouhé až ke kotníkům. Cítím, že mě jeden chytil za ruku, drží mě za zápěstí, nemohu se mu vytrhnout, v tom mě do ruky začíná řezat nožem s dlouhou čepelí. Zabije mě. Pokud neuteču, zabije mě!

Ze všech sil se snažím vyprostit, nejráději bych mu ruce nechala a utekla bez nich.

Potom muž chytá i mé druhé zápěstí. A řeže. Hluboké rýhy po stranách moc nekrvácejí, to je zvláštní. Připadá mi, že se nůž musí každou chvíli dotknout kosti. Necítím bolest. Necítím nic fyzického, jen emoce, které ve mně situace vyvolává. Strach, beznaděj. Stále se snažím vytrhnout a zachránit se. Začínám slábnout.

Vzbudím se. Stále vyděšená, popadám dech. Šťastná, že jsem doma, ve svém pokoji. Začínám si plně uvědomovat, že vše byl jen sen. Chytám se instinktivně za zápěstí. Nic necítím. Dívám se na své ruce. Kolem zápěstí mám velké zelené modřiny a silné zářezy, které krvácí.

Je to divné, překvapí mě to.

Jdu si do kuchyně pro kávu, ukazuji ruce otci. Čekala jsem, že si bude myslet, že jsem si to udělala sama. Chtěla jsem rány ovázat. On

se jen smutně odvrátil a zeptal se, kde jsem k tomu přišla. Řekla jsem, že to byl sen, ale stejně ruce mám pořezané. Už dále nemluvil.

Přišel otcův kamarád se synem, prý si se mnou promluví. Byl to starý pán, profesorského vzhledu. Jeho syn, bledý štíhlý mladík, vypadal sotva na dvacet. Seděli jsme v tmavém obýváku a znovu zazněla stejná otázka, teď od otcova přítele: Kde jsem k ranám na rukou přišla? Řekla jsem popravdě, že to byl sen. Ale samotné mi to přišlo jako špatná lež.

Pokud bych chtěla opravdu lhát, asi bych si vymyslela něco lepšího. Jenže mě zrovna nic ani nenapadá.

Otcův přítel mi pustil dokument o sebepoškozování, byl to lékař. Vím, mé vysvětlení zní nevěrohodně. Ale jak jim mám dokázat, že jsem si rány na rukou neudělala sama? Lékař mi nevěří, jde si promluvit s otcem. Mě nechá s pořadem o sebepoškozování a svým synem samotnou.

Dívám se na rány na rukou lidí v televizi. Nemohu jejich rány vidět, přivírám oči. Bolí mě to, bolí mě moje ruce až k ramenům. S utrápeným výrazem se choulím v křesle a přivírám oči, abych přes škvírky viděla jen rozmazanou změť barev.

Cítím, že se jeho syn na mě dívá. Sedí proti mně a nespouští ze mě oči. Vezme ovladač a přepne televizi. „Jsem Antony,“ chytí mě jemně za ruku. Přisune si ji blíž a prohlíží si rány. Začne je jemně omotávat obvazem. Když skončí, vezme mě za obě ruce a pohladí obvazy. Dívá se mi do očí.

Otec mě volá. V kuchyni jsou další tři mladíci. Dívají se na mě. Jsou dychtiví, zírají na má ošetřená zápěstí.

Instinktivně vnímám, že se chtějí napít, napít z mých ran, a cítím, že mi otec poroučí, ať jim své ruce dám. Jak lačně se na mě dívají! Tři páry hladových očí.

Antony si stoupne přede mě. „Nenapili jste se v noci dost?“ Zakáže jim se přiblížit. Mladým žíznavým upírům. Antony mě chrání. I Antony je upír, ale něco mu brání mi ublížit, dívá se na mě jinak.

Lékař, otec Antonyho, vrhl na mě rozmrzelý pohled. Prikáže všem chlapcům opustit náš dům, sám také odchází.

Můj otec mi vysvětlil, že pocházíme z pradávnej rodiny, která poskytuje upírům potravu. Chráníme je tak před prozrazením, nemusí lovit jinde. Každé dítě v naší rodině, jakmile dospěje, začne v noci přicházet o krev. Jsme jim podřízeni.

Babička otci vyprávěla příběh, ve kterém se člen naší rodiny, člověk, zamiloval do upírky a ta mu porodila dítě, děvčátko. Dítě, které bylo odsouzeno zemřít. Náš prapředeek však upírku i své dítě natolik miloval, že starší upírů uprosil, aby udělali výjimku. Upírka se stane člověkem, jejich malá holčička bude zbavena všech výjimečných schopností a její rodiče musí celý život po každou noc poskytovat krev některému z upírů, aby odčinili zmaření upírské krve zplozením potomka.

Netušili, že tato povinnost přejde i na všechny jejich potomky, neuvědomili si, že s upíry nejde sjednat spravedlivá dohoda. Proto se u postele jejich dcerky v den osmnáctých narozenin, odbitím půlnoci, objeví hladový upír. Tak to v rodině pokračuje po všechny generace.

Já ale nechci. Nechci každou noc utíkat, nechci se každou noc nechávat chytit. Nechci žít každou noc jako podle scénáře bez možnosti to změnit!

Večer. Už jsem si na roli, kdo jsem, zvykla. To však neznamená, že jsem se s ní smířila nebo ji přijmula. Nechci spát! Když budu bdít, nic se mi nestane.

Únava mě přemohla.

Zase jsme na kopci u kostela, zase utíkám. Zase mě honí tři muži.

Zastavím se, někdo mě svírá, zavírám oči, ať to mám brzy za sebou. Tohle nevydržím, ne každou noc! Vedle mého ucha se ozve výkřik: „Stát!“ Otevírám oči. Antony mě drží a brání svým druhům přijít ke mně. Ti se zastaví, cení zuby, oči jim jiskří, ale nedovolí si ho neuposlechnout.

Vyhrožují Antonymu, ale pak se ztrácí.

Bojím se. Mhouřím víčka. Pak u ucha slyším jemný šepot: „Nemohu bez tebe být, nemohu, nedokážu to. Nemohu dýchat ani spát. Je mi to líto. Je mi tak líto, že musíš nést rodinné prokletí. Prosím, potřebuji tě ještě vidět. Chtěl bych tě chránit. Smím?“

Svolila jsem...